

som Organisationssystemet, dets Vildskud og dets Virkeformer medfører. Ikke mindst den sociale Lovgivnings Venner — og det er jo da heldigvis det store Flertal her i vort Land — burde have Øjet aabent for, hvilken Betydning for Opretholdelsen, for den videre Udvikling, for Systematiseringen af den sociale Lovgivning det har, at man tilvejebringer et bedre og friere Forhold mellem Arbejder og Arbejdsgiver indenfor det enkelte Omraade, indenfor Produktionsfaktorerne: Kapitalbesidderne i alle Kapitalens Former og imellem Arbejderne indbyrdes, at man naar til en friere Adgang til Arbejde og Erhverv for den enkelte end den, vi for Tiden har i vort Samfund, at man naar til en Begrænsning af Organisationsmagten, naar til at kunne henvise den til at sætte sig legitime Maal og søge disse Maal fremmet ved fredelige Midler. Dette har for Opretholdelsen af den sociale Lovgivning, for dens videre Udvikling, overordentlig stor Betydning, og det er da det, som vi maa kræve, og som vi tilsigter at give Udtryk i det her foreliggende Lovforslag, at den enkeltes personlige økonomiske Frihed, Erhvervsfriheden, faar Raaderum i vort Samfund. Ingen skal være økonomisk over og ingen under den anden, men de skal alle, ogsaa i økonomiske Forhold, være underkastet Loven. Vejen hertil — det er vi fuldkommen klare over — gaar ikke gennem Kamp mod Organisation, men mod visse Maal for Organisation og mod de Kampformer med Tvang som Hovedvaaben, som Organisationen anvender.

Jeg har her redegjort for det, som er vort Maal med det foreliggende Lovforslag. Jeg vil udtale min Glæde over, at det under den første Behandling, som det i forrige Rigsdagssamling var Genstand for, dog fandt Sympati og mødte principiel Tilslutning fra et Flertal her i dette høje Ting, og jeg opgiver heller ikke Haabet om, at ogsaa Socialdemokratiet skal vokse frem til Forstaaelse af, at det virkelig er Erhvervslevets og i første Række Arbejdernes sande Vel, vi gennem dette Lovforslag ønsker at fremme.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings velvillige Behandling i Haabet om, at det skal lykkes indenfor denne Rigsdagssamling at naa frem til det Resultat, som er Maalet: Dette Lovforslags Ophøjelse til Lov.

Formanden: Eksemplarer af det forelagte Lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

Forhandlingerne genoptoges.

Holger Andersen: Dette Aars store historiske Begivenhed er den tyske Republiks Optagelse i Nationernes Forbund. Dermed er den Politik, som indledes ved Udenrigsminister Stresemanns Henvendelse i Februar 1925 til den daværende franske Ministerpræsident og Udenrigsminister Herriot, og som førte til Forhandlingerne i Locarno, naaet til en foreløbig Afslutning ved, at Locarno-Traktaterne er traadt i Kraft, idet denne Ikrafttræden var betinget af Tysklands Optagelse i Nationernes Forbund. Hvorledes man nu end vil bedømme disse Aktstykker og deres mulige politiske Virkninger i Fremtiden, som vi er ude af Stand til at overse, er det givet, at dermed er et nyt Afsnit begyndt i den storeuropæiske Politik. Fra dansk Side vil der være fuldkommen Enstemmighed om at hilse Tysklands Optagelse i Nationernes Forbund med Tilfredshed og Anerkendelse. Vi kan kun have Interesse i, at Nationernes Forbund bliver saa universelt som muligt, det vil ikke kunne fyldestgøre sine Maal og løse sine Opgaver, før de andre store økonomisk og militærpolitisk toneangivende Magter, der endnu staar udenfor, en Gang kommer med ind i det.

Samtidig med at Nationernes Forbund tog det store Skridt frem imod Universaliteten, kan vi ikke lægge Skjul paa og undlade at udtale vor Beklagelse af, at andre Magter traadte ud af Nationernes Forbund, først Brasilien, der ved mange Lejligheder, ikke mindst paa et Omraade, som vi Danske har Interesse af, nemlig det internationale Mindretalsspørgsmaal, havde gjort en heldig og frugtbringende Indflydelse gældende, og derefter Spanien. Det er beklageligt, at den politiske Situation formede sig saaledes, men det er et nyt Vidnesbyrd om, at man ved Bedømmelsen af Nationernes Forbund og hele den politiske Arena, som det er, maa vogte sig for at anlægge alt for abstrakt-idépolitisk bestemte Synsmaader, og man maa se paa alle de Problemer, der rejses derved, som ganske almindelige politiske Problemer.

Selv om Locarno-Traktaternes Ikrafttræden utvivlsomt er af den største Betydning, kan man ikke være blind for, at der